

Nadškofova homilija na Slomškovo nedeljo, 25. 9. 2016, župnijska cerkev bl. A. M. Slomška Maribor - Košaki

Dragi sobratje v škofovski službi, dragi duhovniki, bogoslovci, redovnice in redovniki, dragi bratje in sestre, danes vas lahko vse nagovorim, kot »dragi častilci blaženega A.M. Slomška«!

Z veseljem vas pozdravljam na tem hribu, v Košakih pri Mariboru, v tej še nedokončani cerkvi bl. A. M. Slomška. Veliko se je v zadnjih letih pisalo in govorilo o tej cerkvi ter o njeni usodi in njenem, morebiti novem poslanstvu.

Pozdravljam vas tudi v imenu tukajšnjega malega župnijskega občestva, ki pa počasi raste in se oblikuje.

Tukaj smo danes, da bi skupaj s člani tega občestva, katerega člani niso izgubili vere in zaupanja v bl. A. M. Slomška, in to kljub vsem preizkušnjam in težavam, ki so se zgrinjale nad to župnijo in nad to cerkvijo. Koliko molitev in prošenj je bilo izrečenih prav Slomšku, koliko skrbi in darovanega trpljenja.

Zadnji dan leta 2015 tako ni pomenil samo olajšanja, ampak je bila to hkrati potrditev, da naše molitve dosežejo Boga ter potrditev, da je bl. A. M. Slomšek naš velik priprošnjik pri Bogu.

Zato se mi zdi primerno, da letošnjo Slomškovo nedeljo obhajamo prav tukaj na tem hribu v Košakih, da se skupaj Bogu zahvalimo za uslišanje naših molitev. Pa tudi, da se javno zahvalimo *Fundaciji za Slomškovo cerkev na Košakih*, ki se je rodila pod okriljem slovenskih frančiškanov, z namenom, da je zbirala sredstva za poplačilo terjatev in jih še vedno zbira, za dokončanje te cerkve. Hvala vsem vam dobrotniki, ki ste imeli odprto srce in ste bili pripravljeni darovati po svojih močeh, da je ta plemenita pobuda lahko uspela.

1. Letos mineva 170 let od Slomškovega škofovskega posvečenja, ki ga je prejel 5. 7. 1846 v Salzburgu. V svojem prvem pastirskem listu vernikom, ob nastopu škofovske službe, 19. 7. 1946, Slomšek govori o škofiji kot o Gospodovem vinogradu. Takole pravi: »Slovcem lepšega in bolj imenitnega dela ni, kakor vinograd obdelovati. Vinograd Gospodov obdelovati je moje delo, pa tudi vaša dolžnost, meni pomagati, da bo gorica lavantinske cerkve, ki je zdaj meni od Jezusa Kristusa, Gospoda vseh gospodarjev, po njegovih višjih namestnikih v srb izročena, podobna dobro obdelanemu vinogradu, v katerem žlahtno trsje lepo raste, dišeče cveti in obilnega sadja rodi. Pogovorimo se torej prav po domače, kako se bomo apostolskega dela lotili, da nam pojde veselo in prav uspešno od rok.

Vsemogočni in usmiljeni Bog je zasadil velik in imeniten vinograd, svojo sveto Cerkev, na gorico tega sveta, ki se razlega od sončnega izhoda do zapada. Ljudje po božji podobi stvarjeni so žlahtne trte. Jezus, Kristus, Božji Sin in Zveličar človeški, je kupil vinograd s svojo predragoceno Rešno krvjo ter ga izročil svojim namestnikom: svetemu očetu, rimskemu papežu, svojemu vidnemu poglavarju na zemlji, škofom, naslednikom apostolov in mašnikom ter dejal: »Kakor je mene Oče

poslal, pošiljam tudi jaz vas, odidite po vsem svetu, učite vse narode, učite jih držati vse, kar koli sem vam zapovedal..«

Slomšek se je na začetku svoje škofovske službe zavedal, da svoje službe ne bo zmogel opraviti sam, zato prosi Boga za dobre sodelavce.

Za svojo prvo nalogo je čutil, da bi v vernikih ohranjal in poglobljal dar vere, ki je največji zaklad in luč, ki osvetljuje korake človeka in ga vodi v večno življenje.

V svojem prvem govoru je imel pred seboj tudi otroke in mlade. Želel si je, da bi le-ti rastle v zrele osebnosti, ki bodo v družbi sposobni prevzemati odgovornosti in bodo zoreli v trne krščanske osebnosti, da bodo pričevalci vere in evangeljskih vrednot.

2. Osrednja misel letošnje Slomškove nedelje je vsa uglasena na sveto leto usmiljenja: »V nebesa skozi vrata usmiljenja«. Škof Slomšek je začel svoje poslanstvo v času, ko je bil vpliv janzenizma še močan, ko se je kot merilo presoje zelo poudarjal razum. Boga so velikokrat predstavljali, kot najvišjega, pravičnega, vsevidnega in sodnika, ki na vsakem koraku gleda in spremlja človeka. Slomškov pogled je v nasprotju s takšnim gledanjem bil, da je Bog najprej usmiljen. Takole pravi: »Usmiljeni Jezus je poprej, ko je v nebesa šel, zakrament svete pokore postavil, tistim v potrebo, ki so po svetem krstu smrtno grešili, ter je dal namestnikom svojo oblast grehe odpuščati ali zadržati. Bog je zvest in pravičen, ter nam hoče grehe odpustiti, ako se jih izpovemo.« Še bolj direktno o usmiljenju govori Slomšek v pridigi za god sv. Mateja, apostola in evangelista:

»Dve reči sta, katerima se moramo čuditi: milost in božja prizanesljivost, ki se ne naveliča klicati grešnika, ga čakati in se ga usmiliti.« In Slomšek ob življenjskem zgledu apostola Mateja nadaljuje: »neskončno je božje usmiljenje, ki grešnika v apostola izvoli...«

Slomškova velika skrb je bila, da bi ljudje ne spregledali veličine Božjega usmiljenja, ki človeka v svoji ljubezni išče in čaka in mu daje vedno nove možnosti. Slomšek takoj dodaja, da je Božje usmiljenje tisto, ki človeku omogoča, da lahko skozi vrata usmiljenja vstopi v Božje kraljestvo. Seveda je potreben človekov odgovor in sodelovanje. Slomšek navaja pet stvari:

- Zakrament pokore
- Daritev sv. maše
- Pogosto in vredno prejemanje sv. obhajila
- Pobožna molitev
- Dela usmiljenja – krščanska miloščina

Preko teh petih stvari človek ne spregleda zastonskega Božjega daru ter hkrati ustvarja pogoje, da se ga lahko dotakne Bog, v svojem usmiljenju. Sprejeti to ponujeno roko usmiljenja pomeni osebno doživetje tega, da me Bog kljub mojim slabostim, grehu in nemoči, vabi na pot novega in lepšega življenja, ki je že del večnega življenja.

3. Velika skrb A. M. Slomška so bile tudi družine. Letos je papež Frančišek izdal posinodalno apostolsko spodbudo »Amoris letitia« (Radost ljubezni) in jo podaril vsej katoliški Cerkvi.

Papež v omejenem dokumentu jasno poudarja, da mora Cerkev še naprej oznanjati popolni ideal zakonske zveze, v kateri se lahko v polni obliki uresniči tudi naša vera. Cerkev dobro pozna bolezni, ki danes napadajo družino. Lahko bi rekli, da papež razvija misel, ki jo najdemo že pri bl. A. M. Slomšku, da je »družina mati vseh odnosov«. Slomšek je tudi poudarjal, da sta družina in družba neločljivi: Kadar gre dobro družini, gre dobro tudi družbi, kadar je družina v krizi, tudi v družbi ne gre dobro. Zato Slomšek takole prosi za družine: »Bog nam daj staršev, kakor sta bila sv. Marija in sv. Jožef, pa bomo tudi otroke ljubeznive, kakor dete Jezusa imeli!«.

Zelo zgovorna je Slomškova pridiga, ki jo je imel na Bizeljskem leta 1827: »Želel je usmiljeni Stvarnik človeški rod srečen storiti: vedel je, da to brez ljubezni staršev in otrok pač ne more biti; globoko v srce je on vsimu, kar pod soncem živi, starše spoštovati zapisal, in to še posebej med svojimi 10 zapovedmi za svojim tremi nar pervim postavil.«

4. Slomšek je bil tudi veliki častilec Matere Božje. Ob sklepu svoje pridige na praznik Marijinega vnebovzetja je vernike takole nagovoril: »Kaj bomo storili mi, Evini otroci, ki vzdihujemo v solzni dolini? Svojo ljubo Mater, kraljico nebes in zemlje hočemo vedno častiti, posnemati in ostati njeni dobri otroci!«

Bl. A. M. Slomšek nas vabi, da spoštujemo Devico Marijo in se radi k njej zatekamo po pomoč v življenjskih težavah, predvsem pa naj bi jo dan za dnem posnemali v veri, ponižnosti in izpolnjevanju Božje volje. Tako nas bo Marija vodila k Jezusu in skupaj z njo in z vsemi svetniki bomo tudi mi deležni polnosti življenja v večnosti.

Zato danes v Slomškovem duhu prosimo za dar trdne osebne vere. Naj bo vodilna misel za naše življenje in za naše delovanje Slomškov osebni moto in hkrati njegovo škofovsko geslo: »Vse v večjo čast Božjo in zveličanje duš«. Večkrat in radi prosimo bl. Antona Martina Slomška, naj nam s svojim posredovanjem pri Bogu pomaga na poti do poglobljene, žive in trdne vere; vere, ki je dar iz nebes in ki nam je po našem krstu že zagotovljen in darovan. Naša trdna vera ne bo zgolj kakšen privesek v našem življenju in ravnanju, ampak bomo v Bogu resnično spoznali našega usmiljenega Očeta, ki nas ljubi in se ljubeče sklanja k nam. Tako bo vera za nas postajala vedno bolj zares luč. Luč, ki nam bo svetila na poti življenja in nam bo prinašala upanje ter s tem tako zelo potreben optimizem, ko gre za našo osebno ali za našo skupno prihodnost! Globoka in trdna osebna vera je človeku luč tudi takrat, ko se, bodisi osebno, ali povezani v to ali ono skupnost, znajdemo v najrazličnejših teminah, sencah in strahovih, ki nam jih prinaša življenje. Blaženi škof Anton Martin Slomšek – prosi za nas in za naš slovenski narod in za Cerkev na Slovenskem! Amen.

msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit

